

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **F. J. M. H.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: X,
naposled bytem v ČR: X,

zastoupeného Tomášem Verčimákem, advokátem
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha,

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2025, čj. CPR-17817-4/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 9. 2025, čj. CPR-17817-4/ČJ-2025-930310-V237, a rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 10. 4. 2025, čj. KRPA-361138-56/ČJ-2023-000022-SV, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.140 Kč k rukám zástupce žalobce Tomáše Verčimáka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 10. 4. 2025, čj. KRPA-361138-56/ČJ-2023-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období **od 26. 5. 2023 do 30. 10. 2023**. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na **10 měsíců**, přičemž její počátek určil ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Dobu k vycestování stanovil žalobci na **15 dnů** od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 2. 9. 2025, čj. CPR-17817-4/ČJ-2025-930310-V237, tak, že změnila (zkrátila) dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, na **4 měsíce**. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).
3. V dané věci žalovaná rozhodovala již podruhé. Poprvé svým rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024, čj. CPR-45141-3/ČJ-2023-930310-V237, zrušila původní rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně ze dne 31. 10. 2023, čj. KRPA-361138-14/ČJ-2023-000022-SV, a věc mu vrátila k novému projednání s tím, že bylo vydáno v rozporu s požadavkem v § 3 správního řádu na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu uvedla, že žalobce se dostavil za účelem podání žádosti o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana ČR, kdy tvrdil, že v té době disponoval pobytovou kartou s platností vyznačenou do 22. 9. 2024 (evidenčně ovšem zneplatněna ke dni 11. 2. 2022). Konkrétně pak správnímu orgánu I. stupně vyčetla, že za těchto okolností žalobce skutečně nemusel vědět o zrušení platnosti svého pobytu na území a aktuálně nebylo ani zřejmé, zda o tom vědět mohl a měl, když v tomto ohledu správní spis neobsahoval žádný podklad, na kterém by bylo možno takové závěry založit. Taktéž označil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné, pokud jde o otázku soukromého a rodinného života žalobce, a to právě s ohledem na žalobcem prezentovaný nový partnerský vztah s přítelkyní pocházející z Polské republiky. V tomto směru proto nařídil správnímu orgánu I. stupně doplnit dokazování o nezbytné písemnosti a informace, včetně výsledku žalobce, resp. jeho nové přítelkyně.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v žalobě namítl, že obě rozhodnutí správních orgánů (která dle konstantní judikatury správních soudů tvoří jeden celek) jsou nicotná a nepřezkoumatelná, správní řízení o správním vyhoštění vedl minimálně správní orgán I. stupně vadně, správní orgán I. stupně rovněž nerespektoval právní názor nadřízeného správního orgánu.

5. Předně namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné, protože ukládá povinnosti, které nelze splnit. Napadené rozhodnutí stanoví zákaz pobytu na 4 měsíce od okamžiku vycestování z EU, avšak žalobce se již na území EU nenachází, takže doba zákazu nemůže začít plynout. Totéž platí pro povinnost vycestovat do 15 dnů od právní moci rozhodnutí – ta nemůže být splněna, protože žalobce již vycestoval. Není tedy zřejmé, od kdy by uložená doba správního vyhoštění vůbec měla plynout, pokud k vycestování došlo mnoho měsíců před vydáním rozhodnutí.
6. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť se žalovaná dostatečně nezabývala důvody, pro které může žalobci uložit správní vyhoštění. Žalovaná zejména pominula vycestování žalobce, a tedy faktické splnění rozhodnutí, délku vedeného řízení způsobenou především nezákonnou (ne)činností správního orgánu I. stupně v řízení, fakt, že žalobce disponoval platným oprávněním k pobytu, na základě kterého dokonce vstupoval na území Schengenského prostoru a neměl nejmenší podezření, že by tak takové oprávnění nebylo platné apod.
7. Žalobce rovněž namítl, že některé skutečnosti, které žalovaná vzala s určitostí jako fakta, na základě kterých poté argumentovala jako důvodné pro uložení správního vyhoštění, nevyplývají z jakéhokoli podkladu ve správním spise a žalobci není zřejmé, na základě jakého podkladu či skutečností bylo nadále nutné ukládat správní vyhoštění.
8. Dále žalovaná žádným způsobem do svého rozhodování nezahrnula fakt, že celé správní řízení trvalo více než 2 roky, a tedy jakékoli uložení správního vyhoštění postrádalo veřejný zájem a smysl na potrestání žalobce, o to více, kdy se již na území ČR více než rok nenachází, anebo mělo být překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl navzdory tomu však během této doby nucen setrvávat ve stavu právní nejistoty, a to pouze z důvodu nečinnosti správních orgánů a nezákonných rozhodnutí, které byly doposud vydávány. Nebýt přitom iniciativy žalobce, který již mnoho měsíců po vycestování chtěl opětovně vstoupit do Schengenského prostoru, správní orgán I. stupně by se neaktivizoval a není zřejmé, kdy by následně v řízení vůbec pokračoval a vydal jakékoli rozhodnutí, kterým se řízení končí.
9. Žalobce též v žalobě rozvíjel úvahy o povaze a smyslu opatření správního vyhoštění, kdy zdůraznil, že jeho uložení s mnohaletým odstupem postrádá svou primární funkci, zvláště pokud žalobce vycestoval dobrovolně před vydáním rozhodnutí a uplynula doba odpovídající původně uloženému trestu, který tak mohl být již vykonán, pokud by bylo rozhodnutí zákonné a správní orgány by nebyly nečinné. Žalobce by tak již dávno mohl opět cestovat do zemí Schengenského prostoru. Žalovaná v návaznosti na předchozí rozhodnutí ani nezohlednila (analogicky v souladu s § 39 odst. 3 trestního zákoníku) dobu od spáchání jednání (neoprávněného pobytu), a změnu situace včetně polehčujících okolností.
10. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce namítl tytéž skutečnosti, které již žalovaná projednala v napadeném rozhodnutí. Zopakovala, že bylo napraveno pochybení správního orgánu I. stupně ve vymezení protiprávního jednání žalobce a adekvátním způsobem byla proto i zmírněna přísnost ukládaného opatření. Žalovaná v realizovaném postupu neshledala

žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí a setrvala na svých závěrech.

12. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřili výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci.
14. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se dne 30. 10. 2023 dostavil na pracoviště OAMP za účelem ukončení svého přechodného pobytu rodinného příslušníka občana ČR, kde bylo kontrolou jeho cestovního dokladu zjištěno, že na území Schengenského prostoru přicestoval dne 26. 2. 2023 a území již neopustil. Vznikly tak pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území. Byla proto kontaktována hlídka Policie ČR, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, která si žalobce převzala k dalším opatřením a úkonům.
16. Ve správním spisu je dále založeno čestné prohlášení paní Z. M., nar. dne X, ze dne 5. 5. 2021, v němž čestně prohlásila, že od října 2020 již není v partnerském vztahu se žalobcem a od téhož měsíce s ním nesdílí společnou domácnost.
17. Dne 30. 10. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-361138-8/ČJ-2023-000022-SV). Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce – na vlastní žádost žalobce za účasti tlumočníka do jazyka anglického – ještě téhož dne vyslechl. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo (čj. KRPA-361138-10/ČJ-2023-000022-SV), že žalobce do schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 26. 2. 2023 letecky z vlasti přes Madrid ve Španělsku. Do ČR přiletěl proto, aby zde žil, byl přesvědčen, že má zde trvalý pobyt. K dotazu správního orgánu, zda věděl o svém nelegálním pobytu v období od 27. 5. 2023 (tj. po uplynutí doby pro bezvízový styk) dosud, tj. po dobu 157 dnů, žalobce uvedl, že v minulosti měl v ČR pobyt, protože žil s občankou ČR, to skončilo v roce 2021, nevěděl však, že mu byl ukončen pobyt, byl v domněnku, že je v ČR oprávněně. Chtěl tady žít, ne porušovat zákony. Svou pobytovou situaci neřešil, protože o ní nevěděl. Na OAMP se dostavil, aby ukončil pobyt, který měl v rámci soužití s občanem EU. Jeho bývalá partnerka ho informovala, že si musí zrušit vízum, a tak přišel na úřad vše vyřídit, aby zde žil oprávněně, místo toho skončil na policii v nelegálním pobytu.
18. Ke svým osobním a rodinným poměrům žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, celá jeho rodina (rodiče, bratr a dva nevlastní sourozenci – sestry) žije v jeho zemi původu. Naopak, v ČR ani v EU nemá žádné příbuzné. Nemá zde ani žádnou vyživovací povinnost, nesdílí společnou domácnost s občanem EU nebo ČR, jeho vycestování nebude zásahem do rodinného nebo soukromého života nikoho. Žalobce v ČR nepracoval, pracuje dálkově pro m. společnost jako datový analytik, je finančně nezávislý, nevlastní zde žádnou nemovitost

nebo majetek, nemá zde ani žádné závazky nebo pohledávky. Je zdrav, s ničím se neléčí, žádné léky nebo návykové látky neužívá, žádného lékaře nenavštěvuje, zdravotní pojištění v ČR má, trestnou činnost v ČR nepáchal, o azyl nežádal. V zemi původu žalobce žil v rodinném domě, má se proto kam vrátit a má zázemí pro svůj návrat, v zemi původu nic nevlastní. K otázce správního orgánu v souvislosti se zvláštními opatřeními za účelem vycestování ohledně adresy, na které se zdržuje a zda disponuje finančními prostředky na finanční záruku žalobce odpověděl, že finanční záruku za něj nikdo dát nemůže. Dále uvedl, že je kontaktní pouze na adrese v jeho vlasti. Finančními prostředky na další pobyt a na vycestování z území disponuje, v případě jeho správního vyhoštění vycestuje z území dobrovolně. Žádné kulturní nebo společenské vazby v ČR nemá, veškeré tyto vazby má v zemi původu.

19. Ve vycestování mu nic nebrání a po návratu do vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, svou vlast považuje za bezpečnou zemi, má ji rád a hodlá se tam vrátit, nepotřebuje nikoho vyrozumět o svém zadržení. Všem otázkám rozuměl, dodal, že ho to celé mrzí, nevěděl, že je zde neoprávněně, prostě se jedná o nedorozumění, kdyby o tom věděl, už dávno by odjel, chtěl mít všechno v pořádku. Žádných změn v protokolu o výsledku nežádal a protokol podepsal jako správný a úplný.
20. Správní orgán I. stupně si dne 30. 10. 2023 vyžádal též závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce podle § 120a zákona o pobytu cizinců, kdy v tomto závazném stanovisku ze dne 31. 10. 2023, ev. č. ZS56759, bylo konstatováno, že vycestování žalobce je možné.
21. Dne 31. 10. 2023 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, žalobce se s těmito podklady seznámil a možnosti se k nim dále vyjádřit nevyužil, ani nenavrhoval jejich další doplnění.
22. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 31. 10. 2023 rozhodnutí o správním vyhoštění, čj. KRPA-361138-14/ČJ-2023-000022-SV, kterým žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, na dobu 12 měsíců. Protože však žalovaná shledala toto rozhodnutí k odvolání žalobce nezákonným, pročež ho svým rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024, čj. CPR-45141-3/ČJ-2023-930310-V237, zrušila, musel se správní orgán I. stupně věci zabývat znovu.
23. Ve zrušujícím rozhodnutí žalovaná předně uvedla, že nebylo dostatečně postaveno najisto, zda žalobce skutečně nevěděl o zrušení platnosti svého dosavadního oprávnění k pobytu, resp. ve spisu neexistuje žádný podklad, na základě kterého by bylo možné učinit závěr, že o tom vědět mohl a měl. Dále žalobce v průběhu odvolacího řízení uvedl, že má v ČR nový partnerský vztah s občankou P. r., k čemuž doložil její letenky z Prahy do M. a zpět, a společné fotky a navrhl její výslech. Žalovaná ve vztahu k těmto novým skutečnostem uvedla, že obsahově odporují informacím z jeho výslechu, ale bude potřeba v tomto rozsahu doplnit podklady pro rozhodnutí.
24. Správní orgán I. stupně po zrušení svého původního rozhodnutí doplnil podklady pro rozhodnutí: (i) od Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (OAMP), si vyžádal informace o tom, kdy a jakým způsobem bylo rozhodnutí ze dne 30. 11. 2021, kterým bylo žalobci zrušeno dosavadní pobytové oprávnění, oznámeno, jakož i samotné rozhodnutí (žádost ze dne 20. 2. 2024, čj. KRPA-361138-30/ČJ-2023-000022-SV); (ii) vyžádal si provedení pobytové kontroly u adresy údajného společného bydliště žalobce a jeho nové přítelkyně (žádost ze dne 26. 2. 2024, čj. KRPA-361138-32/ČJ-2023-000022-SV). OAMP

odpověděl přípisem ze dne 25. 4. 2024, z něhož vyplynulo, že v řízení o zrušení pobytového oprávnění zahájeného z moci úřední na základě podnětu bývalé přítelkyně žalobce, byl žalobci ustanoven opatrovník pro doručování, neboť se mu opakovaně nedařilo doručovat. Rozhodnutí ze dne 30. 11. 2021, čj. OAM-2216-9/ZR-2021, kterým bylo povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ukončeno podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a které správnímu orgánu I. stupně současně zaslal v kopii, nabylo právní moci dne 17. 2. 2021. Rozhodnutím mu byla též stanovena povinnost vycestovat z území ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí. K odebrání pobytové karty pravděpodobně nedošlo. Policie ČR, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Kaplanova 4, Praha 4, provedlo ve dnech 6. 3., 7. 3., 8. 3. a 12. 3. 2024, v různých časech pobytové kontroly na adrese v Praze uvedené žalobcem jako jeho bydliště s novou přítelkyní. Z jediné kontroly, během které se podařilo dostat ke vstupním dveřím předmětného bytového domu a, vyplynulo, že se zde nachází zvonek, který není označen a je na číselnou kombinaci. Vedle zvonku jsou umístěné poštovní schránky a jedna je označena jménem žalobce. Hlídce se nepodařilo nicméně žalobce ani jeho přítelkyni zastihnout, ani vstoupit do domu. Při ostatních kontrolách se hlídce nepodařilo dostat za vstupní ani vjezdovou bránu kvůli jejich uzamčení.

25. Dále správní orgán předvolal předvoláním ze dne 1. 4. 2024 přítelkyni žalobce, paní A. K., nar. X, státní příslušnost P. r., k výsledku svědka (čj. KRPA-361138-37/ČJ-2023-000022-SV), o čemž vyrozuměl také žalobce (čj. KRPA-361138-38/ČJ-2023-000022-SV). Průběh výsledku svědkyně je zachycen v protokolu ze dne 25. 4. 2024, čj. KRPA-361138-40/ČJ-2023-000022-SV. Z tohoto výsledku mimo jiné vyplynulo, že žalobce se od 31. 3. 2024 již na území ČR nenacházel, neboť vycestoval do vlasti kvůli úmrtí člena rodiny.
26. Součástí spisu je též aktivita správního orgánu I. stupně ve vztahu k prokazování pobytu ze strany žalobcovy přítelkyni, cizí státní občance, kdy dne 30. 8. 2024 prostřednictvím svého zástupce, který je shodný se zástupcem žalobce, doložila vyžádané doklady.
27. Ve správním spisu následuje podání žalobce ze dne 7. 3. 2025, kterým si stěžoval na postup správního orgánu a navrhoval též zastavení správního řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť se domníval, že odpadl jeho důvod. Téhož dne podal zástupce žalobce též návrh na opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně.
28. Spis dále obsahuje výzvu ze dne 9. 3. 2025, čj. KRPA-361138-47/ČJ-2023-000022-SV, podle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, která byla zástupci žalobce doručena dne 10. 3. 2025. Zástupce žalobce se následujícího dne 11. 3. 2025 dostavil k nahlížení do spisu a požádal o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům. Této žádosti správní orgán I. stupně vyhověl usnesením ze dne 17. 3. 2025, čj. KRPA-361138-53/ČJ-2023-000022-SV, a lhůtu prodloužil o 7 dní.
29. V souvislosti s návrhem na opatření proti nečinnosti si žalovaná vyžádala spisový materiál žádostí ze dne 10. 3. 2025, čj. CPR-8687-2/ČJ- 2025-930310-V237, na kterou správní orgán I. stupně odpověděl dne 13. 3. 2025. Žalovaná následně usnesením ze dne 18. 3. 2025, čj. CPR-8687-3/ČJ-2025-930310-V237, žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověla, kdy konstatovala, že správní orgán I. stupně sice nečinný byl, ale aktuálně došlo k prodloužení lhůty pro vyjádření k žádosti žalobce, a je tedy na něm, zda bude nutno pokračovat v dokazování a realizovat nějaké další úkony, podstatné je, že řízení spěje k závěru a ze bude v dohledné době ukončeno. Uvedené usnesení bylo zástupci žalobce doručeno dne 17. 3. 2025.

30. Dne 20. 3. 2025 zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu I. stupně své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
31. Dne 10. 4. 2025 vydal správní orgán I. stupně své rozhodnutí čj. KRPA-361138-56/ČJ-2023-000022-SV, které žalovaná změnila napadeným rozhodnutím ze dne 2. 9. 2025, čj. CPR-17817-4/ČJ-2025-930310-V237, které nabylo právní moci dne 3. 9. 2025 (viz též body 1. a 2. výše).
32. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
33. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území [členských států EU a smluvních států – viz bod 1.], a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území [členských států EU a smluvních států], bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
34. Podle § 118 odst. 1 až 4 zákona o pobytu cizinců (1) Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území [členských států EU a smluvních států] a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území [členských států EU a smluvních států], stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
- (2) Správním vyhoštěním občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka se rozumí ukončení pobytu občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.
- (3) Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 30 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodů podle § 174a odst. 2, policie, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
- (4) Do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území [členských států EU a smluvních států] nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.
35. Podle § 119a odst. 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
36. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout

ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

37. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
38. Předně žalobce namítl, že napadená rozhodnutí jsou nicotná a nezákonná, neboť stanovují nevykonatelné povinnosti. Počátek doby vyhoštění je totiž stanoven od okamžiku vycestování žalobce, ten však již od konce března 2024 na území ČR není. Rovněž tak povinnost vycestovat z území je proto nevykonatelná.
39. Soud se s uvedenou námitkou částečně ztotožnil.
40. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že při vydávání rozhodnutí o správním vyhoštění je správní orgán povinen stanovit jak dobu samotného vyhoštění, tak počátek jejího plynutí a dobu k vycestování cizince z území. Obecně platí, že účinky rozhodnutí orgánů státní moci nastávají jejich právní mocí, což je obvykle navázáno na doručení rozhodnutí všem dotčeným účastníkům. V případě správního vyhoštění jde však o specifické situace, kdy se cizinec může v době vedení řízení o správním vyhoštění nacházet v procesní situaci, kdy nebude mít objektivně možnost splnit uloženou povinnost vycestovat a také následně dodržet zákaz vstupu na území, typicky v případě, že je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, nebo zákona o azylu, ale i jiné specifické situace. V takovém případě, tj. kdyby byl počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území (dále též jen zjednodušeně „doba zákazu vstupu na území“), by mohla značná část doby uloženého opatření vyhoštění plynout, aniž by se cizinec fakticky nacházel mimo území ČR, členských států EU a smluvních států, čímž by byl popírán smysl tohoto opatření. Proto je v těchto případech vhodné počátek zákazu vstupu na území stanovit až od doby, kdy se cizinec skutečně na území nacházet nebude, tedy standardně od okamžiku jeho vycestování, případně od doby, kdy pozbude oprávnění k pobytu.
41. S ohledem na skutečnost, která vyplynula z výsledku svědkyně, aktuální přítelkyně žalobce, že žalobce z území vycestoval do vlasti dne 31. 3. 2024 ze závažných rodinných důvodů, a v době vydání druhého rozhodnutí správního orgánu I. stupně v této věci, jakož i v době vydání napadeného rozhodnutí, byla těmto orgánům zcela jistě známá, neexistoval důvod, aby počátek doby zákazu vstupu na území stanovily až od okamžiku vycestování žalobce z území, neboť ten se již na území nenacházel a byl tedy splněn předpoklad pro naplnění smyslu uloženého správního vyhoštění. Za daného stavu však správní orgány vytvořily procesní situaci, kdy opatření správního vyhoštění bylo žalobci vlastně stanoveno na neurčito, ba se dá říct navždy. Žalobci totiž fakticky ani právně nemohla počít běžet doba zákazu vstupu na území.
42. Správní orgány v souvislosti s odůvodněním počátku doby zákazu vstupu na území pouze opakovaly, že je nutné její počátek odvíjet od doby, kdy cizinec skutečně z území vycestuje, neboť smyslem a účelem rozhodnutí o správním vyhoštění je nejen jeho vycestování, ale i omezení možnosti jeho návratu. Soudu proto není zřejmé, proč správní orgány i v rámci řízení o žalobě trvaly na správnosti stanovení počátku doby zákazu vstupu na území od okamžiku vycestování žalobce, kdy šlo tuto specifickou situaci vyřešit jednoduše tak, že doba zákazu vstupu na území v případě cizince, který se již na území nenachází, by plynula již od právní moci rozhodnutí, což, jak bylo uvedeno výše, je jinak obvyklým počátkem účinků rozhodnutí státních orgánů obecně.

43. Tato námitka je proto důvodná, napadená rozhodnutí jsou v této části nezákonná a z uvedených důvodů bylo potřeba je zrušit.
44. S námitkou nicotnosti se však soud nemohl ztotožnit. Napadená rozhodnutí v důsledku nezákonně stanoveného počátku doby vycestování nelze považovat za paaky, tedy nicotné akty, které nemají ani nemůžou mít žádné právní účinky veřejnoprávního aktu; nešlo totiž o případ tak závažného pochybení, kdyby ve věci rozhodoval zcela věcně nepřislušný správní orgán či jiný subjekt (tzv. nedostatek pravomoci), nebo kdyby dané pochybení nešlo odstranit standardními právními prostředky nápravy, jako je např. odvolání, případně iniciováním řízení ve správním soudnictví, jako je tomu, ostatně, i nyní. V daném případě tak jde „pouze“ o akt vadný, kdy správní orgán vydal rozhodnutí v uvedené části nezákonné, ale pokud by tato vada nebyla namítnuta, bylo by nutno jej považovat za správní akt platný, v souladu se zásadou správnosti právních aktů státních orgánů, kdy tato zásada je nezbytná pro fungování zákonnosti jako takové, jinak by nebylo možné zajistit uskutečňování funkcí státu pomocí práva (k tomu srov. *Boguszak, J., Čapek, J., Gerloch, A.: Teorie práva. Praha: ASPI Publishing, 2004, s. 150 a násl, a s. 263-264*).
45. Pokud jde o stanovení počátku doby k vycestování, soud žádné pochybení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, natož nicotnost, neshledal. V tomto případě se totiž jedná o jakousi „doprovodní“ lhůtu, kterou státní orgány cizinci dávají najevo, do kterého nejzazšího okamžiku bude ještě jeho případný pobyt na území trpěn před jeho vycestováním, a zároveň je jejím smyslem umožnit cizinci v nezbytném rozsahu zařídit si potřebné záležitosti k tomu, aby mohl vycestovat (zajistit si cestovní doklady – jízdenky, letenky, sbalit si osobní a jiné potřebné věci, připravit se na odjezd apod.). Jde současně o povinnou součást výroku rozhodnutí o správním vyhoštění (viz § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). V dané věci správní orgány počátek této doby stanovily právní mocí rozhodnutí a v délce 15 dnů. V takovém případě byla tedy tato povinnost vykonatelná po uplynutí 15denní lhůty, a pokud se žalobce na území v době vykonatelnosti této části výroku rozhodnutí již nenacházel, uvedenou povinnost je potřebné považovat za splněnou. V této části se proto soud s argumentací žalobce neztotožnil.
46. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť se žalovaná dostatečně nezabývala důvody, pro které může žalobci uložit správní vyhoštění. Pod tyto „důvody“, které žalovaná dle názoru žalobce pominula, výčtem zařadil skutečnost, že žalobce již vycestoval, a tedy fakticky splnil rozhodnutí, dále nezákonnou délku vedeného řízení způsobenou především nečinností správního orgánu I. stupně v řízení, či fakt, že žalobce disponoval platným oprávněním k pobytu, na základě kterého dokonce bez problémů vstupoval na území Schengenského prostoru a neměl nejmenší podezření, že by tak takové oprávnění nebylo platné apod.
47. Těmto námitkám však soud již nemohl přisvědčit, a to z následujících důvodů.
48. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je *povinen* správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění

žalobce. K jinému postupu (např. podle § 50a zákona o pobytu cizinců) nebyly dány podmínky a ani z obsahu tvrzení žalobce v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné takové skutečnosti, které by v jeho případě vylučovaly uložení správního vyhoštění (typicky důvody týkající se rodinných vazeb určité vyšší kvality v ČR). Z tohoto důvodu se správní orgány nemohly v případě žalobce zabývat mírnějšími opatřeními, neboť by samy porušovaly zákon o pobytu cizinců.

49. Samotnou délku uloženého správního vyhoštění, která naopak správnímu uvážení podléhá, žalobce v žalobě nezpochybňoval, proto se soud touto otázkou dále nezabýval (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
50. Žalobce v žalobě vyjmenoval celou řadu důvodů, pro které se domnívá, že mu nemělo být správní vyhoštění uloženo. Tyto důvody ovšem nepředstavují skutečnosti, které jsou pro samotné uložení správního vyhoštění rozhodující, naopak, důvody jako dobrovolné vycestování před vydáním samotného rozhodnutí, uplynulá doba od spáchání protiprávního jednání spočívající v nezákonném pobytu v ČR, včetně zohlednění nepřiměřené délky řízení, která nebyla zapříčiněna jednáním žalobce typicky spadají do okruhu skutečností, které by správní orgány měly zohlednit při stanovení závažnosti jednání cizince, která se odráží ve stanovení doby správního vyhoštění, ať už jako polehčující nebo přítěžující skutečnosti.
51. Délka správního vyhoštění byla po následném procesním vývoji stanovena na dobu 4 měsíců. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění až na 5 let, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění prakticky na samé spodní hranici zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnil správní orgán I. stupně na str. 13 svého rozhodnutí zejména závažností protiprávního jednání, kdy správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce se dopustil opakovaného neoprávněného pobytu, tj. nejen od 27. 5. 2023 do 30. 10. 2023 (157 dní), ale již dříve od 15. 2. 2022 do 19. 9. 2022 (218 dní), tj. v období od uplynutí lhůty stanovené k vycestování (do 14. 2. 2022) v rámci rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka ČR ze dne 17. 12. 2021, do jeho vycestování do vlasti. Celkem tedy 375 dní. Žalobci též přičítel k tíži, že se k řešení svého pobytu dostavil až téměř po 3 letech od odpadnutí důvodu pro udělení jeho dosavadního povolení k pobytu, tedy od ukončení vztahu s občankou ČR, na kterou byl pobyt navázán. K tomu uvedl, že žalobce byl ke svému pobytu lhostejný a o svůj pobytový status se přestal zajímat. Bylo tak jen otázkou času, kdy se dostane do nelegality, když z jeho dosavadního jednání bylo zřejmé, že si musel být vědom, že ke svému pobytu v ČR potřebuje platné povolení k pobytu. Dále byla žalobci přičteno k tíži jeho nedosažitelnost, protože mu musel být ustanoven opatrovník pro doručování. Jako k jediné polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce s orgány veřejné moci spolupracoval a vypovídal.
52. Toto odůvodnění žalovaná zmírnila tím, že dobu nelegálního pobytu žalobce na území vymezila pouze dobou od 27. 5. 2023 do 30. 10. 2023 (157 dní), která je spolehlivě prokázána. K tomu na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobci jistě nelze bez dalšího vytýkat neoprávněný pobyt v období od 15. 2. 2022 do 19. 9. 2022, neboť jednak byla doba k vycestování vypočtená nesprávně (o jeden den; měla začít plynout až od 16. 2. 2022) a navíc byla určena (nesprávně) jen pro území ČR. Proto nebylo možné akceptovat pohyb žalobce dle otisku razítka v jeho cestovním dokladu ze dne 19. 9. 2022, kdy vycestoval do Chorvatska, protože tato země je také členským státem EU. Jiný zjiitelný pohyb žalobce

v uvedené době z jeho cestovního dokladu nevyplýnul, což může znamenat, že území členských států EU a smluvních států vůbec neopustil a za prokazatelnou lze mít pouze informaci z otisku přechodového razítka, že dne 1. 11. 2022 byl kontrolován na letišti ve vlasti, k tomu však nebylo prováděno žádné další dokazování. Z důvodu zkrácení vytýkaného období neoprávněného pobytu tak žalovaná přistoupila i ke zkrácení uložené doby vyhoštění.

53. Soud se s tímto posouzením zcela ztotožnil a odkazuje na něj. Soud též zcela nad rámec nezbytně nutného dodává, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že ve skutkově obdobných případech je za neoprávněný pobyt v délce 157 dní (tj. více než 5 měsíců) cizincům ukládáno i mnohem přísnější opatření správního vyhoštění. I z těchto důvodů má proto soud za to, že uložené opatření jednoznačně není nijak nepřiměřené a s ohledem na rozhodovací praxi žalované známou soudu z úřední činnosti by dle názoru soudu nemohlo být stanoveno v době kratší ani po zohlednění dalších polehčujících okolností, včetně nepřiměřené délky správního řízení. Soud proto nepovažoval napadené rozhodnutí v tomto smyslu ani za nepřezkoumatelné.
54. Pokud jde o námitku týkající se nečinnosti správního orgánu I. stupně, soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že tento orgán po určitou část řízení skutečně nečinil žádné navazující logické úkony směřující k vydání rozhodnutí. Ze správního spisu přitom nevyplývala indicie, či dokonce konkrétní záznam o důvodu takového postupu správního orgánu (třeba z kapacitních důvodů). V tomto ohledu tak lze uzavřít, že správní orgán I. stupně byl v rámci řízení o správním vyhoštění po určitou dobu nečinný. Tuto skutečnost zcela jistě nelze přičítat k tíži žalobce, a to ani v souvislosti s případnou námitkou, že měl uplatnit opatření proti nečinnosti již dříve, či dokonce tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že by snad žalobce jakkoliv průběh správního řízení zdržoval tím, že v době uplatnění jeho opatření proti nečinnosti mu aktuálně běžela lhůta k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, které zatím nezaslal, a to je potřeba jasně konstatovat. Na druhou stranu z toho nelze dovozovat závěr, který činí žalobce, že by v důsledku toho již pominul důvod pro vedení řízení či uložení správního vyhoštění. Pokud bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se protiprávního jednání dopustil a zákonná úprava neumožňuje správnímu orgánu od uložení správního vyhoštění na základě správního uvážení upustit, bylo namístě takové rozhodnutí vydat i poté, co po určitou část řízení byl správní orgán neznámých důvodů nečinný.
55. Soud taktéž nevešel žalobci na námitky týkající se srovnání s trestním řízením, neboť jak ostatně sám žalobce, ale i žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedli, v případě ukládání správního vyhoštění se nejedná o sankci a není ani závislé na prokazování viny (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS, na které odkázal též správní orgán I. stupně). Jestliže se správní orgány ve svých rozhodnutích týkajících se žalobce věnovaly otázce „zavinění“ žalobce, soud musí upozornit na terminologickou nepřesnost, neboť ve skutečnosti zkoumaly či dále prověřovaly, zda tvrzení žalobce o tom, že nevěděl o neplatnosti svého dosavadního povolení k pobytu, je (může být) pravdivé, či nikoliv. Jinak řečeno, zda se žalobce dopustil neoprávněného pobytu vědomě, či nikoliv.
56. Tato skutečnost však nemohla mít vliv na dosavadní zjištění, která byla jednoznačně prokázána, a to, že žalobce se skutečně nelegálního pobytu ve vymezeném období dopustil. Měla pouze dokreslit, v jakém rozsahu se žalobce mohl podílet na tom, že se informace o ukončení jeho přechodného pobytového oprávnění k němu nedostala. Z provedeného

dokazování přitom jednoznačně vyplynulo, že důvodem byla jeho bezkontaktnost pro správní orgány, kterou musel správní orgán, doručující mu rozhodnutí o ukončení pobytu, vyřešit v souladu s procesními předpisy ustanovením opatrovníka pro doručování. Uvedená skutečnost však v tomto případě jde pouze a jen k tíži žalobce, neboť pokud se rozhodl pobývat na území ČR, musel a měl si být vědom povinností vyplývajících mu z právních předpisů upravujících pobytovou agendu. Jejich neznalost jej rozhodně neomlouvá. Tvzení, že o ukončení jeho dosavadního pobytu netušil, tak lze jen ztěžji akceptovat. Žalobce si musel být vědom skutečnosti, že jeho povolení k přechodnému pobytu bylo navázáno na skutečnost, že zde má partnerský vztah s občankou ČR. Pokud tento vztah již skončil, nemohl být nadále v dobré víře v tom, že jeho oprávnění k pobytu je v souladu se zákonem, a měl se tedy dostavit k příslušnému správnímu orgánu, aby tuto svou situaci vyřešil. Žalobce tak však neučinil a vyčkával další 3 roky, než se k tomu odhodlal, a i to až poté, co si našel zaměstnání, na základě kterého si chtěl důvod svého pobytu na území změnit. Ostatně, sám žalobce přiznal, že i jeho bývalá přítelkyně mu jasně řekla, že si bude muset jít své povolení k pobytu nechat zrušit. Z tohoto důvodu považuje soud argumentaci žalobce nepřipadnou, byť lze připustit, že v důsledku své nedbalosti žalobce skutečně může svou pobytovou situaci vnímat jako nespravedlivou či jako nedorozumění, protože on se o ukončení svého dosavadního oprávnění k pobytu fakticky mohl dozvědět až dne 30. 10. 2023, kdy se dostavil ke správnímu orgánu, aby své oprávnění k pobytu řešil (změnil účel pobytu).

57. Namítl-li žalobce, že některé skutečnosti, které žalovaná vzala s určitostí jako fakta, na základě kterých poté argumentovala, nevyplývají z jakéhokoliv podkladu ve správním spise, nebo že správní orgán I. stupně nerespektoval právní názor nadřízeného správního orgánu, tyto námitky zůstaly nijak blíže nedoplněné nebo nespecifikované, proto se k nim soud nemohl jakkoliv vyjádřit. K tomu soud uvádí, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce jakkoliv domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS]. Tento závěr je bez dalšího aplikovatelný i v nyní projednávané věci.
58. Soud konstatuje, že výše uvedené odůvodněné uložení správního vyhoštění správními orgány je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožnil a odkazuje na něj. Soud tak neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Žalobce přitom nenamítal nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR, ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. O vztahu s novou přítelkyní se zmínil teprve v odvolání, přičemž během svého výsledku uváděl, že v ČR nemá žádnou osobu blízkou nebo osobu, pro kterou by mohlo jeho vycestování představovat nepřiměřený zásah do jejího rodinného nebo soukromého života. Navíc, z protokolu o výsledku svědkyně – přítelkyně žalobce – vyplynulo, že spolu nebydlí, byť u něj po nějakou dobu žila, místo svého hlášeného pobytu měla však na jiné adrese a novou adresu svého pobytu v ČR správnímu orgánu neoznámila. Dále je zřejmé, že v důsledku vycestování žalobce a nemožnosti jeho vrácení se do ČR spolu nežijí ve společné domácnosti, přičemž nebylo v řízení doloženo, jakým způsobem a zda za této situace i nadále spolu udržují partnerský vztah. Z dostupných informací je přitom zřejmé, že přítelkyně žalobce je

samostatnou, dospělou osobou, která je schopna své základní životní potřeby uspokojovat vlastní prací a není tak na žalobci jakkoliv závislá. Podle citovaného ustanovení, věty druhé byl přitom žalobce povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

V. Závěr a náklady řízení

59. Zdejší soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným, proto jej zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Zároveň soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení; právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že pochybení žalované, které soud shledal nezákonným, obsahovalo již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud i rozhodnutí orgánu nižšího stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce v přiměřené lhůtě pro vydání rozhodnutí, a s ohledem na dosavadní délku řízení v přednostním režimu. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, stanoví přezkoumatelným a vykonatelným způsobem.
60. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněné dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Ta spočívá v nákladech na právní zastoupení žalobce advokátem, které soud vyčíslil na základě skutečností doložených ve spisu. Zástupce žalobce v řízení učinil dva úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí činí 4.620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 advokátního tarifu *ve znění účinném od 1. 1. 2025*], celkem 9.240 Kč, k čemuž je nutno dále přičíst náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 450 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 900 Kč. Zástupce žalobce soudu nedoložil, že je plátcem DPH, a tato skutečnost nevyplynula ani z ověření zástupce žalobce ve veřejně dostupném registru plátců DPH. Žalovaná je tak povinna žalobci prostřednictvím jeho zástupce zaplatit náhradu nákladů řízení v celkové částce 10.140 Kč (9.240 + 900) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně